

Често орелътъ напушаше своето недосегаемо домашно огнище и излиташе на къра, сякашъ за да обгледа безкрайнитъ граници на своитъ владения. Крилатиятъ владѣтель извисяваше високо надъ ниви и селища и, задържайки се въ небесната висъ, крилетъ му излеко трептѣха, а зоркитъ му очи оглеждаха за плячка, и остритъ му нокти хищно се разтваряха. Съ писъкъ се втурваха птицитъ, за да се укриятъ, овчаритъ подкарваха тревожно овцетъ къмъ кошаритъ, докато нѣкое агне не е изревало въ ноктитъ на орела, а жетваркитъ съ проклетие стрелваха хищника и изприпкваха къмъ люлките, гдето кротко спѣха млѣчнитъ имъ рожби. Като стрела се спускаше орелътъ, устременъ надолу, и после плавно размахваше якитъ си криле, излетяваше възбогъ и изчезваше по посока на своето гнѣздо. А не следъ много просторътъ се осѣваше отъ мека топла перушина, топлата перушина на нѣкоя пѣстра сладкопойна птица.

Дни и години хищникътъ орелъ се чувствуваше самовластенъ господаръ на безкрайнитъ зелени полета и бездѣлната небесна висъ и се разпореждаше. Но една ранна утринна, незнайно откъде, надъ поженатитъ ниви доплува огромна, непозната

птица. Тя имаше голѣми сребърни криле, които свѣтѣха на слънцето въ ослѣпителна свѣтлина. Орелътъ съгледа непознатата гостенка още отъ далече и трепна. Птицата съ сребърнитъ криле прекоси съ свѣткавична бързина пространството и се извиси високо надъ облацитъ, готова сякашъ да се спусне надъ самото орлово гнѣздо. Орелътъ не може да устои. Разпери криле, размаха ги въ въздуха и гнѣвно и стремглаво се втурна по посока на дръзката гостенка. Орлицата и малкитъ орлета останаха въ гнѣздото. Когато господарътъ на въздуха приближи непознатата птица, чу силенъ шумъ и бръмчене. Изпокриха се изплашенитъ крилати души, коя кждето види, ала орелътъ не се стресна, а закрещъ съ цѣло гърло на своя птичи гласъ:

— Назадъ, проклетнице!

Птицата съ сребърнитъ криле не го разбра, защото не бѣше никаква птица, а самолетъ, направенъ отъ дърво и металъ. Следъ дълги бдения и жертви, човѣкътъ построи този самолетъ-птица, запали мотора и се вдигна въ надзвезднитъ висини, при слънцето. Но орелътъ не разбираше нищо отъ човѣшкитъ усилия и дѣла и се хвърли стрѣвно на борба за животъ и